

[Grethe Fenger Møller]

giftskrævende forslag, kan SF. Ingen skal tro, at det bliver nogen fornøjelse at være dansker under en eventuel S-SF-regering, og det ved befolkningen, og det kan naturligvis give anledning til en vis følelse af utryghed. Måske er det denne følelse af utryghed, som hr. Anker Jørgensen mener at kunne spore i befolkningen.

Firkløverregeringen har i de sidste fire år sikret borgerne den tryghed, som den tidligere regering ødelagde. Tilbagegang og stagnation er vendt til vækst og fremgang. Regeringens økonomiske politik har gjort det muligt at sikre og udbygge befolkningens velfærd.

Når oppositionen, som hr. Svend Auken netop har gjort det, forsøger at tegne et skræmmebillede af udviklingen i dansk økonomi, er det alene udtryk for taktik. Socialdemokratiet forsøger at forbigå alle de resultater, der er opnået de sidste fire år.

Når man hører Socialdemokratiets kritik, skulle man tro, at der faktisk ikke er sket ret meget med arbejdsløsheden, men situationen er den omvendte: arbejdsløsheden er faldet med 66.000 siden 1982. Der har aldrig været så mange i arbejde i Danmark som nu. Der er faktisk skabt 210.000 nye arbejdspladser. Det er lykkedes os at nedbringe arbejdsløsheden. Det har man ikke kunnet i det øvrige Europa.

De unge får særlig gavn af den gode beskæftigelsesudvikling. Tænk på, hvordan det var i 1982! Da så situationen håbløs ud for de unge, uanset hvor ivrige de var efter at komme i gang. Mange forældre var med rette bekymrede for, hvilken fremtid der ventede deres børn. I dag er situationen helt anderledes: ungdomsarbejdsløsheden er blevet nedbragt drastisk, og mens hver femte ung under 25 år i EF er uden arbejde, er det kun hver tiende i Danmark. De forbedrede beskæftigelsesvilkår giver de unge muligheder for en bedre start på tilværelsen.

Socialdemokratiet gav op i 1982, fordi man havde mistet kontrollen over det danske husholdningsbudget, det, vi også kalder statsfinanserne. De brugte 3 kr., hver gang de tjente 2 kr. Firkløverregeringen har vendt denne udvikling. Regeringen har sat tæring efter næring og skabt næring til tæring. Derfor er der nu overskud på vores husholdningsbudget, men det er også nødvendigt, for vi skal jo betale den tidligere regerings gæld

tilbage, så gælden ikke bliver et byrdefuldt åg for de kommende generationer.

Investeringerne er vokset kraftigt. Investeringerne i dansk erhvervsliv er i 1986 mængdemæssigt 80 pct. større end i 1983. I EF-landene set under ét har investeringsfremgangen i samme periode kun været på 30 pct., og der er nu immervæk stor forskel på 80 pct. og 30 pct. Under Socialdemokratiet var investeringerne meget små.

Men jeg indrømmer, at den kraftige økonomiske aktivitet også har skabt vanskeligheder. Ønsket om at skabe ligevægt på betalingsbalancen har måttet udskydes nogle år, og det er der selvfølgelig en fornuftig forklaring på: når borgerne og virksomhederne tror på fremtiden, stiger særlig investeringerne, men naturligvis også forbruget.

Årsagen til, at der er et betalingsbalanceproblem, skal ikke alene søges i fremgangen i investeringerne og i forbruget. Rent faktisk ville vi ikke have haft noget underskud over for udlandet, hvis ikke der havde været udlandsgæld i september 1982, men det var der nu, 154 mia. kr. Den nuværende regering har naturligvis måttet leve med at skulle betale renter af den gamle gæld. Anderledes kan det ikke være.

Socialdemokratiet har i længere tid og også her i dag forsøgt at gøre betalingsbalancen til en folkesag. Det undrer mig meget, hvorfor man ikke gjorde det, dengang man selv havde ansvaret for den økonomiske politik. Socialdemokratiet forsøger at få det til at lyde, som om betalingsbalanceunderskuddet er noget, firkløverregeringen som en eller anden anden tryllekunstner har trukket op af hatten.

Sådan forholder det sig jo ikke, for rent faktisk har Danmark siden 1963 haft et betalingsbalanceunderskud. Vi erkender, at det er et alvorligt problem, og at den økonomiske politik må justeres, opsparringen skal øges. Det kræver indgreb af stor styrke at ændre opsparingsvanerne. Hvad der er afgørende, er, at regeringen ikke ønsker at ændre skatetrykket for på den måde at øge den offentlige opsparring. Den eneste mulighed er at øge den private opsparring. Dette skal ikke ske ved tvang, men sådan at det virkelig kan betale sig at spare op.

Hvad ville der ske, hvis regeringen lod fem og syv være lige? Jo, det generelle renteniveau ville stige med måske 4-5 pct. Det